

Een nieuwe kans

Katie Fforde bij Boekeryj:

Een nieuwe kans (Keukengeheimen)
De kunstminnaar
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Een kus met Kerstmis (Stoute schoenen)
Een huis vol liefde (Kunst en vliegwerk)
Hoe vind je de ware? (Halsbrekende toeren)
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven

Katie Fforde

Een nieuwe kans

Als Perdita onverwacht haar ex-man weer ontmoet,
is ze ervan overtuigd dat hij nog net zo'n flierefluiter
is als vroeger. Maar is dat wel zo?

Dit boek is eerder verschenen met de titel *Keukengeheimen*.

ISBN 978-90-225-8888-8

ISBN 978-94-023-1557-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Thyme Out*

Oorspronkelijke uitgave: Century, Random House UK Ltd.

Vertaling: Annet Mons

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2000 Katie Fforde

© 2001/2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aardperen of topinamboer – 's winters afdekken. Planten in maart, goede grond, water, niet te veel mest. Bloeitijd juli-augustus. Teeltduur ongeveer 180 dagen. Oogsten vanaf oktober. Bewaren in de grond, afdekken met stro of blad. Oogst kan doorgaan tot maart. De witte knolletjes smaken vers uitstekend, zowel gekookt als rauw in salades.

1

‘En? Ben je nog van plan binnen te komen? Of blijf je daar met je mand in de deuropening staan, in een poging er pittoresk uit te zien?’

Perdita was als verlamd van schrik en verbazing blijven staan. Hoe kon de kleine, mollige, beminnelijke en gezellige Enzo bijna van de ene dag op de andere zijn veranderd in het lange, dreigend kijkende monster van wie ze tien jaar geleden was gescheiden? Op de een of andere manier was ze over de drempel gestapt.

‘En trek die verdomde laarzen uit! Dit is een restaurantkeuken, geen boerenerf!’

Perdita keek omlaag naar haar voeten en zag dat de vloer een stuk schoner was dan anders. Ze keek op naar haar ex-man. ‘Nee.’

‘Dus je bent op je oude dag ook nog eens recalcitrant geworden? Je was altijd al lastig.’

‘Ik ben helemaal niet lastig. Waar is Enzo?’

‘Opgehoepeld naar zonnig Napels, neem ik aan. Hoe moet ik dat in godsnaam weten?’

Perdita werd zich er opeens van bewust dat niet alleen Enzo een afschuwelijke gedaanteverwisseling had ondergaan. De rest van de keuken was ook aangetast. Ze kreeg een indruk van een overweldigend wit geheel. De vriendelijke, bedrijvige keuken waaraan ze vijf jaar lang groenten had geleverd, had een metamorfose ondergaan tot iets wat veel op een operatiekamer leek. Alle lawaai en rommel waren verdwenen, evenals het vrolijke gepraat van Radio One, de vaste achtergrondmuziek voor het geroezemoes van de keuken. Niemand liep te zingen, te vloeken of met potten en pannen te ramelen. Eigenlijk leek niemand iets te doen.

De twee andere aanwezigen in de keuken waren nog net herkenbaar, maar ze zagen er volstrekt anders uit. In plaats van vrolijk gekleurde katoenen broeken, een sweatshirt met slogan en een gestreept schort in het ene geval, en een rafelige spijkerbroek en een groezelig T-shirt in het andere, droegen ze een witte kiel met een koksbroek. Janey, de jonge souschef, die eruitzag als een meisje van zeventien, had geprobeerd haar gekrulde lokken onder een witte muts te stoppen, maar net als Janey, vermoedde Perdita, probeerden ze wanhopig te ontsnappen.

De vette, volgekriebelde kalender met vakanties en verjaardagen van iedereen hing niet langer naast de telefoon. In plaats daarvan hing er een wit memobord met viltstift, zonder zelfs maar een

lachebekje om het kale vlak op te vrolijken. De grote pot vol verse kruiden, die door Perdita waren gekweekt, was uit de vensterbank verdwenen. Evenals de dikke tros knoflook, die iemand uit Frankrijk had meegebracht, de chilipepers, te heet om te gebruiken maar heel fleurig om te zien, en het 'blunderbord', een lijst met de fouten die die week waren gemaakt. De persoon met de meeste blunders – meestal Enzo – trakteerde zaterdagavond na het werk op flesjes pils. Het verdwijnen van het blunderbord vormde het ultieme symbool van het einde van Enzo's regime: hij was onttroond door een boosaardige dictator.

Perdita besepte dat ze het middelpunt van de aandacht was geworden, en dat de boosaardige dictator een heel bekende frons vertoonde. Ze besloot te doen alsof er niets aan de hand was. 'Hoi Janey, Greg. Hoe is het met jullie?'

Greg en Janey knikten stijfjes maar zeiden niets. Janey vertoonde de blik van een konijn dat een fret ziet. Ze bood niet aan thee te zetten of toast te maken, en ze begon evenmin in Perdita's groenten te rommelen, kreten van vreugde of ontzetting slakend over wat ze daar aantrof. Haar ogen waren rood van het huilen, maar of dit door de berg fijngehakte ui op het hakbord of door het vervangen van Enzo kwam, kon Perdita niet beoordelen.

Greg, afwashulp en manusje-van-alles, had zijn lange haar in een paardenstaart onder een witte muts gestopt, in plaats van een bandana, en hij maakte niet een van zijn seksistische, racistische, politiek-incorrecte grappen waar Perdita ondanks alles altijd om moest lachen.

De hele keuken scheen onder een vreemde, onheilspellende betovering te verkeren, alsof er een dichte laag sneeuw over was neergedaald. Het was niet moeilijk de boze tovenaars te vinden die hiervoor verantwoordelijk was: Lucas Gillespie.

'Jullie zullen inmiddels wel hebben begrepen,' sprak hij zijn personeel toe, 'dat Perdita en ik elkaar vroeger hebben gekend.' Hij wierp een scheve blik in haar richting, en ze verstijfde. Ze wilde niet dat hun vuile en met tranen bevlakte was buiten werd gehangen. 'Het was slechts gedurende een korte periode, jaren geleden, toen we allebei nog heel jong waren.'

Ze haalde opgelucht adem. Lucas had evenmin behoefte zijn mislukte huwelijk wereldkundig te maken. 'Ik ben nog steeds jong,' zei ze.

Hij haalde zijn schouders op. 'En, wat heb je daar?'

Perdita keek naar de inhoud van haar mand. 'Je... Enzo's gebruikelijke bestelling. Veldsla, witlof, wat boerenkool, verschillende sla-soorten en wat rucola.'

‘Rucola?’

‘Ja. Een uitstekende oogst.’ In elk geval uitstekend voor háár. Het was arbeidsintensief, maar ze verdiende er veel geld mee. Ze rommelde in haar mand en brak een blaadje voor hem af.

Hij kauwde erop. ‘Mmm. Is dit goed houdbaar?’

‘Natuurlijk. Alles wat ik verkoop is goed houdbaar.’

‘Ik neem aan dat dat de exorbitante prijzen die jij rekent verklaart.’ Hij trok een wenkbrauw op. ‘Ik heb de boekhouding bekeken,’ voegde hij eraan toe.

Perdita was in haar wiek geschoten. ‘Mijn prijzen lijken misschien hoog, maar ik lever uitstekende waar. En als je geen gebruik van me wilt maken, ben je vrij om ermee te stoppen. Ik heb op dit moment genoeg koks aan wie ik niet eens kan leveren.’ Ze waren weliswaar niet zo handig dichtbij als Grantly House Hotel, ze waren eigenlijk zelfs te ver weg om leveranties winstgevend te maken, maar ze bestonden wel.

‘En jij denkt dat je alles kunt kweken?’

‘Nou, ik wil niets kweken wat niets oplevert. Ik moet er tenslotte van bestaan.’

‘Hoe zit het met Spaanse pepers?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Die hebben te veel warmte nodig. Te duur.’

Lucas fronste zijn wenkbrauwen nadenkend. ‘Blijf hier!’ beval hij, en hij liep naar de koelcel.

Zodra hij de keuken uit was, fluisterde ze luid: ‘Wat is er in hemelsnaam met Enzo gebeurd? En hoe hebben jullie hém op je dak kunnen krijgen?’

Janey wierp een angstige blik in de richting van de koelcel. ‘Enzo is met pensioen gegaan,’ fluisterde ze zenuwachtig. ‘We hebben veel geluk dat we zo’n chef-kok hebben gekregen. Hij wordt hoog aangeslagen.’

Perdita lachte schamper. Voor haar was Enzo de baas. Dit was niet juist. ‘De baas is dood, leve de baas,’ mompelde ze. ‘Wat vind jij van hem, Greg?’

Greg haalde zijn schouders op. ‘Niet zo gemakzuchtig als Enzo was.’

Dat was geen verrassing. Enzo had over het algemeen een heel ontspannen benadering van de dingen, een ongewone en beminlijke karaktertrek bij een chef-kok. Maar Perdita moest eerlijk erkennen dat dit een karaktertrek was die een man niet echt succesvol zou maken. Voor ze echter verdere overwegingen kon maken, kwam Lucas de keuken weer in.

‘Alsjeblieft.’ Hij gaf Perdita een bobbelig knolletje. ‘Kun jij die kweken?’

Perdita was de vakvrouw. Ze dacht dat ze haar groenten kende – hoe onbekender hoe leuker – maar deze keer stond ze met haar mond vol tanden. ‘Eh... wat is dit?’

‘Een topinamboer.’

‘Ik dacht dat dat een plaats in Frankrijk was,’ zei Perdita.

‘Ze noemen ‘m ook wel aardpeer. Het is een zonnebloemachtige wilde groeier met wortels die je kunt eten. Ik heb ‘m uit Frankrijk meegebracht. Als jij ze kunt kweken, koop ik alles wat je kunt produceren.’

Ze bekeek het knolletje in haar hand. ‘Nou, ik zal het eens proberen. Heb je enig idee wat dit ding nodig heeft?’

‘Jij bent de tuinier. Maar als je twijfelt, neem ik ‘m terug. Ze zijn duur.’

Perdita’s vingers sloten zich eromheen. ‘Nee, nee. Het zal heus wel lukken. En nu zal ik even de rest van je bestelling halen.’

Niemand verroerde zich toen ze terugliep naar haar bestelwagen, drie kisten met groenten in haar armen stapelde en ermee terugliep naar de keuken. Ze bracht ze naar de koelcel en zette ze daar op hun plaats. Toen ze terugkwam stond Lucas met een afkeurende blik wat jonge eenden te keuren, was Janey weer bezig uien te hakken en haalde Greg de roosters uit de oven om ze schoon te maken. Dit was iets wat Perdita nooit eerder had gezien. Wat niet hoefde te betekenen dat de oven nooit was schoongemaakt toen Enzo de leiding had, zei ze tegen zichzelf, maar gewoon dat zij er niet bij was geweest wanneer dit gebeurde. Deze geruststellende gedachte werd door Gregs obscene en onwillekeurige uitroep verdreven, toen hij zich bukte om in de oven te kijken.

‘En,’ zei Perdita, gedeeltelijk om Lucas even tegen te houden toen hij zelf in de oven wilde kijken, ‘is er iets speciaals wat jij volgende week wilt hebben?’

‘Ik moet eerst zien hoe dit spul blijkt te zijn.’

Perdita wist haar smalende blik achter een glimlach te verbergen. ‘Bel je me?’

Hij had haar door. ‘Ja, maar ik geloof niet dat ik je mobiele nummer heb.’

‘Ik heb geen mobieltje. Mijn huis- en werknummer zijn hetzelfde. Je kunt me dag en nacht bijna ieder uur bereiken, hoewel ik er natuurlijk de voorkeur aan zou geven als je het op overdag hield.’

Hij keek smalend. ‘Ik begrijp niet hoe je zonder mobiele telefoon een bedrijf kunt voeren. Maar als jij in het stenen tijdperk wilt blijven leven, zal ik je niet tegenhouden.’

‘Oké.’

‘En wees voorzichtig met die topinamboer.’

Perdita klopte op haar zak om te controleren of het knolletje er nog in zat. ‘Goed, als je nu verder niets wilt bestellen, ga ik verder. Ik heb een auto vol babygroenten voor het kuuroord.’

‘Dan kun je maar beter gauw gaan. Ik weet zeker dat ze net zomin op hun bestelling willen wachten als ik.’

Perdita negeerde deze steek onder water. ‘Heeft Janey misschien...’ Voor ze een goede reden kon bedenken waarom ze hulp nodig had om haar lege mand naar de auto te brengen, bespaarde Lucas haar de moeite.

‘Nee, dat heeft ze niet. Ze heeft veel te doen. Als ze haar baan wil houden. Wat bij haar huidige tempo niet waarschijnlijk lijkt.’

Perdita huiverde, en ze nam zich stellig voor Janey zo gauw mogelijk uit die keuken vandaan te krijgen. Janey deed haar eraan denken hoe ze zelf op die leeftijd was geweest, en zij zou het nooit hebben volgehouden om voor Lucas te werken. Greg, hoopte ze, was flink genoeg om voor zichzelf te zorgen.

Ze knikte naar Lucas en zwaaide aarzelend naar de anderen. Ze voelde zich een verrader, dat ze hen zo aan Lucas’ genade overleverde, maar ze was bang dat nog één moment langer haar dezelfde ijzige verstarring zou bezorgen als de anderen. Toen ze vluchtte, bewees een gebulder achter haar dat ze modder op de vloer had achtergelaten. Haar voldoening werd enigszins bedorven door het besef dat Lucas niet degene zou zijn die het moest opruimen, en dat hij zijn woede waarschijnlijk op Janey of Greg zou botvieren.

Ze stapte weer in haar auto, ten prooi aan een wirwar van emoties, die geen van alle blij waren. Was Enzo uit eigen beweging opgestapt? Of was hij ontslagen uit een baan waar hij van hield, opdat de vreselijke Lucas zijn plaats kon innemen? En, de grootste vraag van al, wat deed Lucas daar in hemelsnaam als chef-kok? Toen ze getrouwd waren geweest, had hij nog geen eitje kunnen koken – dat hadden ze geen van beiden gekund, wat een deel van hun probleem was geweest. Hij was een aanstormend talent op het gebied van de effectenhandel geweest, vastbesloten vóór zijn dertigste miljonair te worden. Wat had zijn belangstelling van aandeel naar aanrecht doen verplaatsen?

Zij was een dromerige studente aan de kunstacademie geweest, die alleen maar wilde schilderen. De tien tussenliggende jaren hadden kennelijk net zoveel effect gehad op Lucas’ dromen en ambities als op die van haarzelf.

‘Nou, ik ben nu in elk geval helemaal over hem heen,’ mompelde ze terwijl ze haar rubberlaarzen uitschopte, zodat ze kon rijden. Ze startte de motor. Eroverheen of niet, ze moest toch erkennen dat het zien van hem, zonder enige waarschuwing vooraf, een vreselijke

schok was geweest. Ze had drie dagen geleden nog een bestelling bij Grantly House afgeleverd. Waarom had niemand haar gewaarschuwd dat er binnenkort een nucleaire winter zou volgen?

Ze draaide de sleutel een paar keer om en hoopte vurig dat ze niet terug hoefde te gaan naar de keuken om te vragen of ze haar konden duwen. 'Toe nou, liefje,' kreunde ze. 'Doe mammie een lol, dan koop ik een boompje met lichtjes voor je.' Met wollen sokken die over haar tenen slobberden, trapte ze voorzichtig het gaspedaal in, en de bestelwagen kwam grommend tot leven.

'Ik weet dat je meer nodig hebt dan wat kerstversiering, lieverd,' ging ze verder, 'maar ik kan het op dit moment echt niet zonder je stellen. En wil jij op jouw leeftijd echt nog een zware operatie ondergaan?'

De bestelwagen zwenkte bij wijze van antwoord een plas in.

Het kuuroord, Perdita's tweede grote klant, dat bijna alles afnam wat zij kon leveren, was gelukkig nog net zoals bij haar vorige bezoek.

'Hallo, schat,' zei Ronnie, de bedrijfsleider, toen ze met een stapel plastic kratten de keuken binnenwankelde. 'Heb je je gebruikelijke voorraad slakken en bladluizen meegebracht?'

'Je weet best dat jij meer tijd hebt om alles af te spoelen dan ik,' antwoordde Perdita minzaam. 'Bovendien had ik gedacht dat de gasten hier wel blij zouden zijn met wat extra eiwitten.'

'Je weet heel goed dat we hier niemand honger laten lijden, zelfs als ze moeten ontgiften...'

'En daarom wil jij mijn groenten vers van het land hebben, vol vitamines en mineralen. Heb je het al gehoord van die nieuwe chef-kok in Grantly House? Ik schrok me te pletter toen ik zag dat Enzo weg was.'

Ronnie, altijd blij met een roddel, vooral wanneer hijzelf nog meer te melden had, knikte begrijpend. 'Zin in koffie, lieverd? Je ziet er een beetje pips uit.'

Perdita voelde zich inderdaad een beetje beverig. 'Ja, graag. Zwart, met een heleboel suiker.'

'We nemen de koffie mee naar mijn kantoor, zodat we rustig kunnen praten. Die snijmachine begint vanmorgen op m'n zenuwen te werken.' De snijmachine, die worstelde met een wittekool, koos dat moment uit om een gekwelde kreet te slaken en aldus dit punt te benadrukken.

'En?' wilde Perdita weten zodra de deur achter hen dicht was.

'O, ga niet op die kruk zitten, liefje, hij wiebelt,' zei Ronnie, en hij nam de draaistoel bij het bureau, zonder zich ook maar enigszins te haasten.

'Nee, nee, ik zit hier goed. Kom, vertel eens...'

‘Eén moment. Ik stop er even een sigarettenpakje onder. Ik weet niet wat die stoel hier moet. Je zou toch denken dat ze me een fatsoenlijk kantoortje zouden geven. Deze instelling zou niets zijn zonder mij.’

‘O, Ronnie! Laat me niet zo lang in spanning zitten! Zo doe jij nou altijd als je me iets echt spannends te vertellen hebt.’

‘Laat ze lachen, laat ze huilen, laat ze wachten,’ zeiden we bij ons thuis altijd.’

‘Ronnie!’

‘Oké, oké. Goed, het verhaal wil dat meneer Grantly in Frankrijk zat; je weet dat hij daar een huis heeft?’

‘Ja, natuurlijk!’

‘Goed, goed,’ zei Ronnie, een beetje gepikeerd. ‘Alleen maar om je even de achtergrond te geven. Nou ja, hij zat daar, en toen ontmoette hij deze nieuwe jonge kok...’

‘Toch zeker niet zó jong?’ Lucas moest inmiddels vijfendertig zijn. In termen van koks was dat stokoud.

‘Jonger dan Enzo in elk geval. En meneer Grantly vond hem de aangewezen persoon om Grantly House een Michelin-ster te bezorgen, dus heeft hij Enzo uitgekocht en deze vent erin gezet.’

‘Maar dat is vreselijk! Enzo eruit te schoppen, zodat deze nieuwe kok het zomaar over kan nemen! We moeten bij meneer Grantly gaan demonstreren! Zijn hotel boycotten! De pers erbij halen!’ Perdita was zowel woedend als verbijsterd. Lucas was verslaafd geweest aan de snelheid van het stadsleven. Wat was er met hem gebeurd dat hij zo’n drastische ommezwaai in zijn loopbaan had gemaakt?

‘Ik denk dat jij het je niet kunt veroorloven meneer Grantly tegen je in het harnas te jagen, liefje, aangezien hij een van je grootste klanten is,’ wees Ronnie haar terecht. ‘En volgens de berichten is Enzo meer dan tevreden. Hij heeft het nooit in zich gehad om een echte topkok te worden. Hij heeft echt de nodige blunders begaan.’

Aangezien Perdita Ronnie bij herhaling op de kleurrijke catastrofes van Enzo had getrakteerd, kon ze dit niet ontkennen. Ze bloosde, en ze voelde zich alsof ze Enzo in de steek had gelaten.

‘Je hoeft echt niet zo sip te kijken,’ ging Ronnie verder. ‘Enzo is opgetogen.’

‘O ja? Hoe weet jij dat?’

‘Hij heeft me gebeld voordat hij vertrok. Zei dat hij er een uitstekende gouden handdruk aan had overgehouden. En hij heeft het er natuurlijk al jaren over gehad dat hij terug wilde naar Italië. Dat weet jij ook. Hij is niet meer de jongste.’

Dat wist Perdita ook wel, maar ze betwijfelde of iemand het echt leuk zou vinden om zo snel te worden gedumpte.

‘Hij zei dat we daar allemaal een keer naar hem toe moesten komen. Hij gaat zijn eigen hotel openen.’
Perdita nam een slok van de nauwelijks vloeibare suikerdrink. ‘En hoe is die nieuwe dan wel?’

‘Nou, jij hebt ‘m gezien, dus vertel jij mij dat maar. Maar volgens alle berichten is hij een geweldig stuk. Zo’n smeulend type, en donker.’ Ronnie wierp een steelse blik op Perdita. ‘Kennelijk niet jouw type, naar ik begrijp?’

‘Nou, eh... nee. Weet je, we hebben elkaar vroeger gekend. Jaren geleden, in een andere incarnatie. Hij was effectenmakelaar.’ Ze kon Ronnie maar beter meteen vertellen wat zij wilde dat hij zou weten, en dan maar hopen dat zijn zesde zintuig voor smakelijke roddels niet werd geprikkeld. Ronnie kon de onschuldigste ontmoeting veranderen in iets wat de *Sunday Sport* waardig was. Wat hij met haar overhaaste huwelijk zou doen, was te vreselijk om aan te denken.

‘En jullie konden niet met elkaar overweg?’

‘Nee. Hij was een hufter. En... heeft Enzo nog iets over zijn vrouw gezegd?’

‘De vrouw van wie? Van Enzo?’

‘Nee! Die van Lucas Gillespie. Hij was getrouwd in de tijd dat ik hem kende.’ En dat was waar.

‘O ja? Nou, Enzo heeft niets gezegd over of hij wel of niet getrouwd was. Hij schijnt bij Grantly te logeren tot zijn personeelsflat klaar is, dus hij heeft ‘t aardig geregeld, maar ik heb niets over een vrouw gehoord. Hoe was ze, toen?’

Perdita aarzelde een onderdeel van een seconde eer ze afstand deed van de rol van echtgenote en die gaf aan de vrouw voor wie ze in de steek was gelaten. ‘Nou, ik heb haar niet zo goed gekend.’ Perdita had de andere vrouw in het leven van haar man slechts één keer ontmoet. ‘Maar ze was ouder dan ik.’ Dat had wel de ultieme belediging geleken; hij liet haar achter om met haar speelgoed te spelen terwijl hij met de volwassenen meeinging. ‘En heel wereldwijs. Donker. Goedverzorgd.’

‘En jij mocht haar niet?’

‘Ik heb haar niet eens gekend! Maar ze gaf me wel het gevoel dat ik heel jong en naïef was. En dat was ik toen ook.’

‘En nu ben je zeker juffrouw Wereldwijs in eigen persoon.’ Hij klonk sceptisch.

‘Maar ik ben niet naïef!’

‘Jawel, dat ben je wel. Maar maak je maar geen zorgen, dat maakt deel uit van je charme. En hoe heb je die boosaardige meneer Gillespie ontmoet?’

‘O, op een feestje.’ Ronnie scheen nog wat meer details te willen weten. ‘Ik kwam net van school. Ik heb hem eigenlijk nauwelijks gekend.’ Dat was ook waar. Ze hadden elkaar ontmoet en waren binnen drie maanden getrouwd. ‘Maar over wie ik me zorgen maak, is Janey. Hij zal het haar geweldig moeilijk maken!’

‘Als je hem niet zo goed hebt gekend, hoe weet je dat dan?’

‘Ik ken Janey. Ze is jong en onschuldig...’

‘En leuk om te zien. Doet ze je aan iemand denken?’

‘Hou eens op met me te plagen, Ronnie. Dit is ernstig. We moeten haar daar weg zien te krijgen! Je hebt hier zeker geen baan voor haar, hè?’

‘Perdita, liefje, ik wil niet persoonlijk worden, maar...’

‘Maar je gaat het toch zijn.’

‘Maar vind je zelf ook niet dat je te veel tijd besteedt aan het je zorgen maken om anderen, en te weinig tijd aan het je zorgen maken om jezelf? Je zou eens een leuk vriendje moeten zoeken, wat pret maken.’

Perdita keek Ronnie aan alsof ze dit nooit eerder van hem had gehoord, terwijl hij het in feite bijna elke keer zei dat ze elkaar ontmoetten. Maar deze keer volgde hieruit een belangrijke vraag: wat zou Lucas denken als hij erachter kwam, wat ongetwijfeld zou gebeuren, dat ze totaal niets op het gebied van een vriendje had gevonden, laat staan een man? Hij zou denken, zelfingenomen rotzak die hij was, dat ze nog steeds verkikkerd op hem was. En als die opgeschilderde troela voor wie hij haar had verlaten nog steeds op het toneel was, nou, dan verlangde haar trots dat zij ook iets sensationeels aan haar arm had hangen, al was het maar voor speciale gelegenheden.

Ronnie verbaasde zich dat Perdita niet protesteerde, zoals anders, en hij greep deze kans. ‘Je bent echt een heel knap meisje, alleen maar een beetje onverzorgd. Ik bedoel, kijk eens naar je kleren.’

Voor deze ene keer keek Perdita. De oude Fair Isle-trui, die warm en gemakkelijk was – en in haar ogen heel mooi – was ooit van Kitty’s reeds lang gestorven man geweest. Hij reikte tot halverwege haar bovenbenen, en de zoom was gedeeltelijk gaan rafelen. Er zat een gat in een van de mouwen en de boord van de manchet was bijna van de andere mouw gescheiden. Er zat een laag modder op de binnenkant van haar broekspijp, vanaf waar haar laarzen ophiel- den tot boven haar knieën.

‘En je haar...’ Ronnie zag dat zijn woorden voor deze ene keer succes hadden, en hij hield aan. ‘Een keertje goed in model knippen en een coupe soleil zouden een groot verschil maken, brengt je net over de grens van muisgrijs naar donkerblond. Waarom laat je je hier niet

eens onder handen nemen? Je zou personeelskorting krijgen. De meisjes zouden het enig vinden om met jou aan de slag te gaan.'

Perdita huiverde. 'Als jij een geweldige man voor me in gedachten hebt, die alles de moeite waard zou maken, zou ik het misschien overwegen.'

Ronnie had lang geprobeerd Perdita over te halen wat werk van zichzelf te maken, en hij deed nog één poging. 'Je zult nooit een man vinden als je eruit blijft zien als een weeskind. Maar nee,' verklaarde hij verslagen, 'ik heb helaas niemand achter de hand. En het heeft geen zin onder onze cliëntèle te zoeken. We krijgen voornamelijk vrouwen, weet je, en er zijn er genoeg alleenstaand om iedere man tot mikpunt te maken.'

'Maar jij krijgt toch wel beroemdheden, mannelijke?'

'Af en toe, maar...'

'Weet je wat, Ronnie, als jij het me laat weten wanneer er een knappe, mannelijke hetero binnenkomt, zal ik me onderwerpen aan alle martelingen waarvan jij denkt dat ze me mooi zullen maken.'

'Perdita, liefje,' zei Ronnie scherp, 'dit heeft toch zeker niets te maken met de nieuwe chef-kok van Grantly's, hè?'

'Grote hemel, nee!' Perdita probeerde koortsachtig een goede reden te vinden voor deze plotselinge verandering van mening. 'Maar ik besef opeens dat ik de dertig ga naderen...'

Ronnie, die goed in verjaardagen was, fronste zijn wenkbrauwen. 'Dat is toch zeker pas volgend jaar, hè?'

'Eh... ja, maar ik zal waarschijnlijk wel tot volgend jaar nodig hebben om dit alles voor elkaar te krijgen.'

'Dat is waar,' beaamde hij hardvochtig. 'Nou, als je er zo om zit te springen, denk ik dat je misschien eens moet adverteren.'

'Nee, van m'n leven niet!' Stel je voor dat Lucas haar contactadvertentie in het plaatselijke krantje zag! Dan kon ze het net zo goed meteen van de daken schreeuwen.

Ronnie keek gekwetst. 'Waarom niet? Het gaat allemaal heel discreet, je hebt een postbusnummer. Er bestaan allerlei veiligheidsmaatregelen tegen maniakken. Ik heb diverse beeldschone mannen ontmoet via de kleine annonces.'

Perdita beet op haar lip en zuchtte spijtig. 'Ik vrees dat ik daarvoor een beetje te laf ben. Er moet toch een minder griezelige manier zijn om een man te vinden?'

'Perdita, weet je echt zeker dat deze plotselinge verandering van mening niets met die nieuwe kok te maken heeft?'

Perdita voelde hoe ze bloosde, en ze begreep dat Ronnie dit moest hebben opgemerkt. 'Alleen maar indirect. Toen ik hem zo onverwacht zag, moest ik terugdenken aan hoe ik was geweest, de

laatste keer dat ik hem had gezien.’ Een wrak, maar dat hoefde Ronnie niet te weten. ‘Ik heb veel bereikt. Ik ben onafhankelijk, heb mijn eigen bedrijf maar heb geen partner. En ik draag mijn haar nog steeds in een staartje. Ik heb zoveel tijd en energie verdaan aan het opzetten van mijn kwekerij dat ik in geen jaren met een man uit ben geweest. Ik zou het niet erg vinden om als ouwe vrijster te eindigen, maar dan door keuze, niet omdat ik nooit een kans heb gehad om te trouwen.’

Deze tamelijk volwassen klinkende verklaring leek de scherp kijkende Ronnie te bevredigen. ‘Je krijgt gewoon de kans niet, omdat je al je vrije tijd besteedt aan het zorgen voor mevrouw Anson. Hoe gaat het trouwens met haar?’

‘Met Kitty? O, prima. Wil het liefst nog de hele dag tuinieren, ook al heb ik haar duizend keer verteld dat ik alles kan doen wat er moet worden gedaan.’

‘Ik denk niet dat zij het zal goedkeuren als jij een advertentie zet voor een man.’

Perdita fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik weet eerlijk gezegd niet wat ze ervan zou vinden; ze is heel onvoorspelbaar. Maar ze zou het wel leuk vinden als ik een vriendje had. Ze zegt elke keer dat ik kinderen van mezelf hoor te hebben in plaats van haar als een kind te behandelen. Alsof ik dat zou durven!’

‘Ze heeft gelijk, weet je, Perdita. Dat ouwe mens beschikt over een hoop gezond verstand.’ Ronnie klopte haar vaderlijk op de knie en stond op. ‘Ik moet weer eens aan de slag.’

‘Ik ook. Bedankt voor de koffie en de gezelligheid, Ronnie.’

‘Je weet dat je altijd welkom bent. En laat het me vooral weten wanneer je zin hebt in een opknapbeurt. Of zelfs maar een paar tips voor je make-up.’

‘Goed.’ Een opknapbeurt – hoezeer ze de gedachte eraan ook verafschuwde – zou alle narigheid waard zijn als die haar hielp een man te krijgen voordat Lucas erachter kwam dat ze er niet al een had.

‘En doe de hartelijke groeten aan mevrouw Anson.’

‘Dat zal ik doen. Dag, Ronnie.’

‘Dag, lieverd.’

2

Hoewel Kitty en Perdita zo dicht bij elkaar woonden dat hun tuinen met de achterkant aan elkaar grensden, reed Perdita op weg naar huis langs Kitty, parkeerde haar bestelbus bij het huis en klopte op de achterdeur.

‘Kitty? Ben je daar? Ik ben het.’ Ze verwachtte niet echt een antwoord en liep daarom door de tuin, waar ze haar prooi in de moestuin vond, bezig bonenstaken uit te trekken.

‘Hallo, lieverd, hoe gaat het ermee?’ De oudere dame verwijderde de pijp van tussen haar tanden en kuste Perdita innig op de wang. ‘Hier, pak die eens aan en kom naar mijn acokanthera kijken. Ik geloof dat die eindelijk gaat bloeien. Ik heb ‘m al jaren.’

Perdita pakte de bonenstaken aan en liep achter haar vriendin aan het struikgewas in. Toen ze daar waren, bekeken ze de bloem die tevoorschijn kwam. ‘Wat heb jij toch een geduld. Ik had er allang genoeg van gekregen en hem weggegooid als hij niet eerder had gebloeid.’

‘Op mijn leeftijd heb je geduld geleerd, liefje, en hij geurt hemels.’ Kitty trok haar operatiehandschoenen, die ze als tuinhandschoenen gebruikte, uit en zocht in een van de vele zakken van haar bodywarmer naar haar tabak. De bodywarmer was de laatste van veel lagen kledingstukken die ze aanhad, en aangezien ze graag kledingstukken met veel zakken droeg, duurde dit zoeken even. Uiteindelijk vond ze het plastic zakje in de zak van haar legerbroek, en ook een ansichtkaart die ze aan Perdita gaf alvorens een uitgezakte vlecht weer op haar hoofd te binden met een haarspeld die ze uit een andere zak had gevist. Ze gebaarde naar de ansichtkaart.

‘Die is van je vader. Ze reizen wat af, die twee! Ik neem aan dat er voor jou ook eentje thuis ligt.’

Perdita bekeek even de afbeelding van een waterval in de Andes. ‘Kitty, wat heeft de dokter gezegd?’

Kitty maakte het zakje open, klopte de pijp uit met een ferme klap tegen het hek en begon toen de kop van de pijp uit te schrapen. ‘Ach, hetzelfde verhaal. Het was maar een routineonderzoek. Mij mankeert niets.’

‘Heeft hij ook gezegd dat je niet meer mag roken?’

‘Nee, dat heeft hij niet gezegd,’ zei Kitty resoluut. ‘Hij zei dat het op mijn leeftijd geen zin had mijn kleine genoegens op te geven.’

‘Zelfs als die genoegens sterke pijptabak en maltwhisky zijn?’

‘Ze kijken nu meer naar de kwaliteit van het leven. Het verlengen van de levensduur is uit de mode.’ Ze viste met haar vinger een pluk tabak uit het zakje en begon haar pijp te stoppen.

Perdita lachte. ‘Het is jammer dat ze dan niet weten wanneer je vijftientachtig wordt!’

Kitty grinnikte. ‘Ze hadden me heel hygiënisch kunnen euthanaseren en in een kartonnen kist kunnen stoppen.’ Toen haar pijp eindelijk vol was, stopte Kitty hem in een andere zak, waar hij kon blijven zitten tot ze er later aan toe was. ‘Kom nu mee naar binnen, dan maak ik een lunch voor je. Ik weet dat jij niets zult eten als ik jou er niet toe dwing.’

‘Onzin! Jij bent degene die in de tuin bezig blijft tot het donker is, en dan te moe is om te koken!’

‘Ik denk tenminste niet dat wat chemicaliën in een plastic bloempot een fatsoenlijke maaltijd bevatten,’ protesteerde Kitty.

Kitty was een keer op een avond, op de terugweg van een avondcursus filosofie, om tien uur met een vriend bij Perdita langsgelopen. Kitty was verbijsterd geweest dat Perdita zo laat nog zat te eten, en zulk ongezond voedsel.

‘Ik eet niet vaak kant-en-klare noedels.’

‘Gezien het feit dat jij biologische groenten kweekt omdat je chemische middelen ongezond vindt, hoor je zoiets niet te eten.’

‘Ik ben niet helemaal biologisch, dat weet je. Ik ben het bijna,’ zei Perdita.

‘Probeer geen zijweggetjes in te slaan, en kom eten. Ik wed dat je nog niet hebt ontbeten.’

Perdita en Kitty beschuldigden elkaar er voortdurend van niet goed te eten, terwijl ze ontkenden dat ze zich hier allebei, in gelijke mate, schuldig aan maakten. Kitty zei dat ze op haar leeftijd niet veel eten meer nodig had, en Perdita zei dat ze jong en arm was en het zich niet kon veroorloven uit haar spijkerbroek te groeien. Ze hadden een keer met Kerstmis, heel toevallig, elkaar een magnetron gegeven. Perdita gebruikte die van haar om bevroren pizza’s mee op te warmen, en Kitty gebruikte de hare om potgrond te steriliseren.

Deze keer verloor Perdita het gekibbel over wie er voor wie moest koken, vanwege de tijd die ze nodig had om haar handen schoon te maken. In tegenstelling tot Kitty kon zij niet met handschoenen aan tuinieren. Ze ging aan de grote mahoniehouten tafel zitten en bladerde door de reclamefolders, terwijl ze zich erover verbaasde hoe vief haar oude vriendin nog leek. Kitty was zevenentachtig en actiever dan veel mensen die half zo oud waren. Ze was Perdita’s geliefdste persoon ter wereld.

Perdita's ouders zaten in het buitenland, na hun hele loopbaan in de diplomatieke dienst te hebben doorgebracht. Perdita had haar vakanties van kostschool doorgebracht bij Kitty, de peettante van haar moeder, die voor Perdita meer dan dat was geweest. Ze herinnerde zich nog duidelijk de eerste keer dat ze Kitty had ontmoet. Perdita was met de trein gestuurd om de vakantie bij haar door te brengen, en ze was doodsbang geweest. Ze had om te beginnen geen idee gehad hoe ze de persoon moest aanspreken die door haar moeder als tante Kitty werd betiteld, want niemand had eraan gedacht haar Kitty's achternaam te vertellen. Ze slaagde erin haar de hele eerste dag niet te hoeven aanspreken.

Haar kamer werd haar gewezen, een grote slaapkamer op de eerste verdieping met ramen in twee muren.

'Dit zal van nu af aan altijd jouw kamer zijn, liefje,' had Kitty gezegd. 'Mijn andere gasten kunnen de zolder krijgen. Als je in de vakanties bij mij gaat logeren, zul je een plekje nodig hebben dat permanent van jou is. Ik kan me niet voorstellen dat het erg leuk voor je zal zijn om bij een oud mens als ik te logeren, maar je moeder zei dat er niemand anders was aan wie ze jou durfde toe te vertrouwen.'

Perdita kwam er later achter dat Kitty een hevige afkeuring koesterde jegens kostscholen en ouders die hun carrière voor hun gezin stelden, maar ze had zich in het begin van commentaar onthouden.

Hoewel ze geen kinderen van zichzelf had, wist Kitty instinctief hoe ze Perdita zich thuis moest laten voelen. Misschien, dacht Perdita, juist wel omdat ze zelf geen kinderen had. Ze behandelde Perdita als een volwassene die een beetje moest worden vertroeteld. Het gedoe over haar naam was snel afgehandeld toen ze elkaar welterusten wensten. Perdita begon met 'tante', maar Kitty legde haar onmiddellijk het zwijgen op. 'Noem me maar Kitty, liefje. Dat zeggen al mijn vrienden en vriendinnen, en ik denk dat wij ook heel goede vriendinnen zullen worden.'

Er waren veel jaren verstreken sinds die eerste ontmoeting, en de liefde tussen die twee was gegroeid en had zich verder ontwikkeld. Toen Perdita's huwelijk schipbreuk had geleden, was haar eerste ingeving geweest naar Kitty te gaan, die niet zei: 'Ik had het je wel gezegd,' hoewel ze Perdita had gewaarschuwd voor een huwelijk met iemand die ze pas zo kort kende. Ze had alleen maar gezegd: 'Mannen zijn rótzakken!' en ze had haar een flink glas whisky gegeven.

Nu was de zorgende rol meer verdeeld.

'En, nog nieuws uit de buitenwereld?' vroeg Kitty, toen ze kommen met tomatensoep uit blik en een bord met brood en boter voor beiden had neergezet. 'Vertel me dat eens terwijl ik nog wat sherry

inschenk. Je kunt altijd naar huis lopen, als je je zorgen maakt over "rijden onder invloed". Ze sprak de woorden uit op de smalende toon van iemand die niet rijdt en wel veel drinkt, alsof 'rijden onder invloed' een uitvinding van de pers was.

Perdita schudde haar hoofd. 'Nee, ik moet de bus thuis zien te krijgen. Hij heeft weer eens kuren.'

'Alweer? Waarom laat je mij niet een nieuwe voor je...'

'Daar hebben we het al eerder over gehad. Maar ik zal je eerst eens vertellen wat er vanmorgen is gebeurd.' Perdita had Kitty liever niet lastiggevallen met dit nieuws, maar aangezien ze beslist niet Kitty's enige bron van informatie was, zou ze het toch wel te weten komen. Perdita kon haar maar beter persoonlijk waarschuwen. 'Enzo is weg uit Grantly House!'

'Michael Grantly had geen idee hoezeer hij in zijn handjes moest knijpen. Ik vond dat Enzo heel aardig kookte. Op zijn goede dagen.'

'Precies! En je hebt vast geen idee wie hem heeft vervangen!'

'Vertel op. Je doet er erg opgewonden over.'

Perdita deed haar uiterste best opgewekt te klinken. Het was een hele schok geweest Lucas in Enzo's plaats aan te treffen, maar ze wilde Kitty niet ongerust maken. 'Nou, het is een grote verrassing.'

'En, krijg ik het nog te horen? Of moet ik sterven van nieuwsgierigheid?'

'Het is Lucas! Lucas Gillespie. Mijn ex!'

Even bleef het stil. 'Ik weet heel goed wie Lucas Gillespie is, lieverd. Maar hij is geen kok, hij is makelaar in aandelen.'

'Hij is nu kok. Kennelijk. Ronnie heeft me verteld dat Michael Grantly hem in Frankrijk heeft gevonden, en dat hij Enzo heeft ontslagen opdat Lucas Grantly House in alle gourmetgidsen kan krijgen.'

Kitty fronste haar wenkbrauwen. 'Nou, je doet er nogal vrolijk over, maar ik vind het echt niet zó geslaagd.'

'Ik ben er natuurlijk ook niet direct blij mee. Maar ik maak er ook geen toestand over. Het is tenslotte jaren geleden dat we zijn gescheiden, en dankzij jou ben ik nu een onafhankelijke vrouw. Niet het muisje dat hij huilend achterliet.'

Het was Kitty geweest die Perdita had overgehaald op te houden met huilen en die, bij wijze van afleiding, haar in de tuin had laten helpen. Later, toen duidelijk werd dat Perdita over groene vingers beschikte, had ze geopperd dat ze iets van een officiële tuinbouwkundige opleiding deed. Kitty wist Perdita's vader na verloop van tijd over te halen Perdita de vijftienduizend pond te geven die hij aan Perdita's trouwerij zou hebben uitgegeven als Perdita's moeder haar zin had gekregen. Met dat kapitaal had Per-

dita Bonyhayes Salads opgezet. Het was nu een bloeiend maar niet al te lucratief bedrijf.

'Nee. Je hebt het geweldig gedaan, maar ik vraag me toch af of het niet leuk zou zijn als je ook een man had, naast je boerenbedrijfje.'

'Kitty, lieverd, vrouwen hebben tegenwoordig geen mannen meer nodig.' Ze keek zijdelings naar Kitty. 'Jij hebt het bijna veertig jaar lang zonder weten te stellen.'

'Dat is waar,' ging Kitty verder, en ze pakte een bord met wat zweterige kaas uit de koelkast. 'Toen Lionel zomaar stierf, ben ik de rest van mijn leven manloos gebleven. Maar bij jou ligt dat anders.'

Perdita was verontwaardigd. 'En waarom dan wel?'

'Omdat hoewel mijn huwelijk kort was, het wel heel veel voldoening heeft gegeven. Jij hebt alleen maar die pummel gekend. Je zou het nog eens moeten proberen. En je wilt toch zeker niet dat hij denkt dat jij al die jaren om hem hebt zitten kwijnen?'

Perdita trok een catalogus uit de stapel die het ene uiteinde in beslag nam van de enorme mahoniehouten eettafel die het middelpunt van Kitty's leven vormde, gedeeltelijk om Kitty's directe blik te mijden. 'Zou hij dat denken? Hij moet toch weten dat het opbouwen van een bedrijf een hoop gedoe is. Ik heb gewoon geen tijd gehad voor een sociaal leven. Leuke kleren zijn dat. Heb je iets besteld?'

Kitty negeerde de zijweg die Perdita probeerde in te slaan. 'Hij zal toch denken dat je hebt zitten treuren, want hij is nou eenmaal heel arrogant. Je hebt een man nodig om hem hiervan af te brengen. Je wilt tenslotte toch zeker niet dat hij denkt dat hij gewoon verder kan gaan waar hij was gebleven?'

Perdita schudde haar hoofd. 'Ik denk echt niet dat hij zelfs maar zou dromen zoiets te doen. Hij is bij me weggegaan omdat hij het niet meer zag zitten met mij. Maar je hebt gelijk, ik wil niet dat hij denkt dat ik nog steeds verkikkerd op hem ben. Ik moest maar eens een man zoeken. Het probleem is alleen dat er niets te vinden is, niet hier in de buurt.'

Kitty sneed de korst van een stukje kaas. 'Heeft Universal Aunts misschien een afdeling voor geschikte mannen?'

'Volgens mij is dat een escortservice. En wat ik daarvan op de televisie heb gezien, maakt dat ik daar geen zin in heb. Dus tenzij jij nog een officier voor me achter de hand hebt, heb ik niet veel keus.'

Kitty grinnikte. 'Alle officieren die ik ken moeten nu dik in de negentig zijn.'

Perdita knipoogde naar haar. 'Ach, je weet wat ze zeggen: beter het liefje van een oude man dan de slavin van een jonge... Ik heb tenslotte geen behoefte aan een relatie, alleen maar aan iemand die maakt dat Lucas niet denkt dat ik zielig ben.'

‘Maar waarom wil je geen relatie? Dat hoor je te willen! Je had nu al kinderen horen te hebben.’

‘Ik heb een groentetuin om voor te zorgen, dus hoef ik er echt geen kinderen bij...’

Kitty fronste haar wenkbrauwen. ‘Echt, lieverd, je hebt iemand nodig. Ik zal er ook niet eeuwig zijn.’

‘Jawel, jij wel. Wil je nog wat sherry? Of zal ik de afwas doen? O!’ Haar blik werd getrokken door ‘Derek, dierenarts’ die in de catalogus reclame maakte voor zeilbroeken. ‘Die is leuk. Denk je dat je die mannen ook kunt kopen, of gaat het alleen om de kleren?’

De volgende keer dat Perdita bij Grantly House ging bezorgen, had ze zich voorbereid. Ze had niet echt make-up op gedaan of haar beste kleren aangetrokken, maar ze had ervoor gezorgd dat ze haar haar had gewassen en dat haar spijkerbroek schoon was en niet al te zichtbaar moest worden gerepareerd. Lucas had de bestelling fors vergroot, en dat deed haar plezier.

Ze stapelde de plastic kratten op en droeg die voorzichtig naar de keuken. Deze keer verwachtte ze een ijzige ontvangst, dus was het een opluchting dat het zo druk was in de keuken dat niemand haar komst leek op te merken. Er stonden diverse mensen rondom Lucas, die tekeering en gefrustreerd zijn handen in de lucht stak.

‘Dit is een professionele keuken, ik begrijp echt niet waarom die niet kan worden gebruikt.’

‘Maar ons programma is niet voor professionals,’ zei een welbespraakte jongeman met sluijk haar en een gespannen blik. ‘Het is als amusement bedoeld.’ Hij sprak vermoeid.

Het woord ‘amusement’ maakte dat Lucas nog somberder keek. ‘Maar ik dacht dat de locatie maanden geleden was goedgekeurd! Voordat ik zelfs maar was benaderd!’

‘Dat was ook zo.’ De vermoeide jongeman deed al net zo gefrustreerd als Lucas. ‘Maar niet door mij! Het is hier gewoon niet interessant genoeg.’

Lucas deed zijn mond open om te schreeuwen, en deed hem toen weer dicht. Voor hij de strijd verloor om zich te herinneren aan welke kant zijn boterham werd besmeerd, besloot Perdita haar komst kenbaar te maken.

‘Hallo allemaal!’ zei ze over haar stapel kratten heen. ‘Ik kom de groenten brengen.’ Iedereen draaide zich naar haar om. ‘Ik zet alles wel even in de koelcel, is dat goed? Jullie zijn kennelijk bezig.’ Niemand verroerde zich of zei iets, dus baande ze zich een weg door de groep tot ze bij de andere deur was. ‘Er is zeker niemand die die deur even voor me open kan doen?’ Ze glimlachte, om aan te geven

dat ze wist dat ze stoorde en alleen maar zo snel mogelijk weer weg wilde zijn.

De man die had gesproken kwam onmiddellijk in actie en deed de deur voor haar open. 'Capodimonte in spijkerbroek,' mompelde hij toen ze naar binnen ging. 'En kijk eens naar die groenten!'

'Wie is dat beeldschone schepsel?' zei iemand anders, waardoor Perdita blij was met de koelte van deze koude ruimte.

'Dat is Perdita, van Bonyhayes Salads,' hoorde ze Lucas antwoorden.

'Ik vind dat we haar echt moeten gebruiken. Ze zou een prachtig contrast vormen met Lucas. Een soort engel en duivel naast elkaar.'

Perdita liet de deur achter zich dichtvallen, zodat ze Lucas' antwoord niet kon horen. Dat zou weleens duivelser kunnen zijn dan haar lief was. Ze bleef zo lang in de koelcel bezig als ze kon, zonder gevaar van onderkoeling te lopen, terwijl ze probeerde te verwerken wat ze zojuist had gehoord. Dus Lucas vond het nog niet genoeg om van snelle zakenjongen in chef-kok te veranderen, hij wilde ook nog eens op de televisie. Nou, hij moest niet denken dat zij zich door dat soort kunstjes liet imponeren. Toen ze weer uit de koelcel kwam, stond de keuken nog steeds vol mensen.

En Lucas stond nog steeds kwaad te kijken, maar deze keer keek hij kwaad naar haar. De man met het sluike haar keek ook naar haar, maar hij glimlachte uitermate charmant.

'Perdita?' Hij pakte haar bij de hand. 'Ik ben David Winter, en ik denk dat jij misschien het antwoord bent op onze gebeden.'

'Ze woont waarschijnlijk op een flatje, driehoog achter,' mompelde Lucas.

'Perdita? Zo mag ik je toch wel noemen? In wat voor type huis woon jij?'

'O, het is een kleine cottage...'

'Perfect! Is hij schilderachtig om te zien?'

'Nou, eh... ik vind het een mooi huisje, maar het is niet opgeknapt of gerestaureerd of zo.' Ze had zo'n idee dat deze mensen alle cottages als kandidaat beschouwden voor een artikel in *Country Living*, terwijl dat van haar meer op de foto van 'voor' bij een grote verbouwing leek. 'Ik heb nu eenmaal weinig tijd om het wat op te knappen,' voegde ze er voor alle zekerheid nog aan toe.

'Zouden we het misschien kunnen zien?' vroeg David. 'We zoeken een locatie, hier ergens in de buurt, voor een kookprogramma.' Hij fronste zijn wenkbrouwen toen hij begreep dat ze meer uitleg behoefde. 'Het is voor een proefopname voor een serie waarin professionele koks in echte keukens koken...'

'Dit is een echte keuken,' snauwde Lucas.